

Inleiding

Dag lieve lezer,

Misschien was u een luisteraar van mijn programma's. Wat er nu voor u ligt, is mijn afscheid van u, maar ook van het werk waaraan ik zo mateloos verslingerd ben. U leest het goed: ben. Toch heb ik besloten dat het afgelopen moest zijn. Ik merkte dat het me steeds meer energie kostte om wekelijks *De Taalstaat* te maken. Ik had me altijd al voorgenomen om te stoppen op het juiste moment. Maar of dit het juiste moment was, weet ik natuurlijk niet zeker. Maar wat is zeker in dit leven? Ik bespaar u alle wijsheden die hier zo vaak over worden gedebiteerd. Wat ik vooral heb kunnen vaststellen, is dat het leven als een rivier zijn eigen weg uitslijpt. Ik mag van geluk spreken dat in mijn geval de oevers maar matig zijn geërodeerd. Met andere woorden: over mijn levensloop heb ik heel weinig te klagen. Maar laat ik me nu beperken tot het werk dat ik zo liefheb. Het maken van radio. Wat dat voor me betekent zal ik u in de 365 dagen die hier voor u liggen proberen uit te leggen. Dit wordt een liefdesverklaring die precies een jaar in beslag zal nemen. Ik refereer aan mijn loopbaan, aan wat die me heeft gebracht, wat die me nog steeds brengt. Maar ook bespreek ik met regelmaat de actualiteit en denk ik natuurlijk na over de tijd die komen gaat.

Dat ik het fenomeen tijd anders ervaar dan vroeger zult u vast wel begrijpen. Het perspectief op het leven verandert nu eenmaal. Toen ik achttien was, dacht ik dat het niet op kon. Het leven strekte zich als een zee voor me uit, in de verste verte was geen eindpunt te bekennen. Maar nu ik ouder word, nu ik ouder ben, zie ik dat eindpunt wel. Dat beangstigt me soms, het besef te moeten verliezen waar ik zo zielsveel van houd. Daar wil ik in dit boek, wees niet ongerust, niet in blijven hangen, integendeel, ik wil naar voren kijken. Zoals altijd helpt de muziek daarbij. Ik heb besloten in dit boek nieuwe, actuele Nederlandstalige liedjes op te nemen, maar ik sta mezelf ook toe, als het zo uitkomt, buiten de landsgrenzen te kiezen. In ieder geval krijgt u van mij *iedere, iedere, iedere dag een liedje*.

Beschouw dit dagboek als mijn afscheidscadeau aan u. Als blijk van grote dankbaarheid voor al die jaren dat u mij heeft gesteund, heeft gereageerd op mijn programma's, daar vele malen actief aan hebt deelgenomen. Wat dat voor mij betekent valt moeilijk uit te leggen, maar nu we op de eerste dag van het nieuwe jaar als het ware tegenover elkaar zitten, elkaar in de ogen kijken, ga ik dat toch proberen. Iedere dag van het jaar maak ik voor u een soort miniradioprogramma op papier. Leest u zich naar een, ik hoop, gedenkwaardig jaar.

2025

Januari

woensdag 1 januari

Het jaar begint onstuimig. De bomen kunnen zich nauwelijks staande houden, de lucht is net als de hele maand december van het vorige jaar muisgrijs. Gelukkig was er in die laatste dagen van het jaar de Top 2000, die af en toe gaten brandde in het wolkendek.

Het blijft een merkwaardig fenomeen, die muzikale rondgang door de tijd. Soms hoorde ik muziek waarvan ik de populariteit niet begrijp en nooit zal begrijpen, en dan, plotse-ling, kwam er zo'n liedje langs waarvan je hart even stilstaat omdat het je ontroert. 'While My Guitar Gently Weeps' bijvoorbeeld. Van The Beatles. Uit 1968. Ik zag het *White Album* weer voor me. Een nieuwe elpee van The Beatles was in die tijd een gebeurtenis van jewelste.

Op de radio valt meer te beleven. Het is een goed idee geweest van mijn collega's van het KRO-NCRV Radio 1-programma *Spraakmakers* om met optimisten naar lichtpuntjes op zoek te gaan voor het nieuwe jaar. Eén van hen is een man van wie ik nog nooit had gehoord, maar van wie ik meteen de naam heb genoteerd. Stephen Bell heet hij en hij is stand-upcomedian. Opgegroeid in Geldrop, maar zijn ouders zijn

Iers. Dat levert een onweerstaanbare mengeling van culturen op die mij vrolijk stemt. Ik neem me voor zo snel mogelijk een voorstelling van hem te gaan bijwonen.

Buiten op straat zijn de sporen zichtbaar van het vuurwerk dat vannacht weer massaal is afgestoken. Opnieuw ging het her en der mis. De bezorgde commentaren op de radio liegen er niet om, het lijkt erop dat onze samenleving niet meer onder een algemeen vuurwerkverbod uit kan. Ik ben voor, hoewel ik eerlijk moet bekennen dat ik die naar de hemel schietende pijlen iedere jaarwisseling ook als een soort bevrijding ervaar. Alles kan nog, alles mag nog.

Ik ga op zoek naar een nummer dat daar voor mijn gevoel bij past. Het wordt 'Kamertje' van Theun met een h. Een vrij onbekende artiest, maar iemand die zijn eigen weg kiest. Hij zingt vooral over de liefde. In 2023 kwam er een eind aan zijn relatie, daarover schreef hij het hartverscheurende 'Wat Ze Wil'. Uit dat liedje blijkt zijn grote liefde voor de vrouw die bij hem weg wil gaan. Op een of andere manier lukt het hem niet om haar bij zich te houden. Theun, hij heet voluit Theun Supheert, is nu verdergegaan, lijkt het verdriet voorbij, hij klinkt gelukkiger.

*Ik heb een kamertje speciaal voor jou gebouwd
De muurtjes zijn van steen de luikjes zijn van hout
Het is er lekker want de kachel die staat aan en er
is wijn in de koelkast, alles is zo gedaan om het fijn te
maken,
om het fijn te maken*

*In dat kamertje, voor jou, alleen, voor jou.
In dat kamertje, voor jou, alleen, voor jou.*

Voor zijn geliefde wil hij een kamertje maken. Zo mooi dat hij hoopt dat ze zich daar gelukkig kan voelen. Het nummer is een lokroep, lief, de muziek een beetje Doe Maar-achtig. Een liedje over de liefde, maar zo gedaan dat je meteen weet wie

het heeft geschreven. Theun met een h en niemand anders. Dat weet je. Naar muziek met zo'n persoonlijk karakter, die zich onderscheidt van wat de meeste anderen maken, daar ben ik altijd naar op zoek. Elke dag weer.

donderdag 2 januari

Uiteraard ontkom ik er in deze afscheidsronde niet aan om terug te grijpen op wat er allemaal is gebeurd. Voordat ik dat doe toch even iets over deze 2 januari.

Ik kan mijn ogen niet geloven. Na dagen van diepe duisternis, mist, regen en gisteren zelfs storm, schijnt vandaag opeens de zon. Niet uitbundig, maar toch zo dat de nog natte straten een glans krijgen die me vrolijk stemt. Het nieuwe jaar oogt nu ook als een nieuw jaar. Zo voelt dit dagboek ook. Nieuw. Alles is nog mogelijk.

Dat besef ik ook als ik vandaag voor het 52e jaar in mijn carrière een radiogebouw betreed. Zo lang maak ik al radio: 52 jaar. Terwijl ik dit opschrijf lijkt het nog langer. Ik denk na over wat mij vooral heeft gevormd in mijn radioleven. De radio zelf, maar vooral de rock-'n-roll van Bill Haley, daarna die van Cliff Richard en, later, die van The Beatles en The Rolling Stones. Toen ik in 1965 '(I Can't Get No) Satisfaction' voor het eerst hoorde, ik heb het vaker gezegd en geschreven, dacht ik dat ik doodging. Ik werd rechtstreeks in mijn hart geraakt. Die ervaring heb ik daarna nooit meer gehad. Wat ik met terugwerkende kracht wel kan vaststellen, is dat ik blijkbaar over een speciale muzikale antenne beschik. Die heeft me tot op de dag van vandaag nooit in de steek gelaten. Nog altijd is er voldoende 'satisfaction', maar wat ik hoor wordt medebepaald door wat ik allemaal al heb gehoord. De clichés vallen me eerder op, te gemakkelijke teksten, idem, de voorspelbare arrangementen, de al te eenvoudig in elkaar gedraaide pogingen om een hit te scoren. In deze tijd, waarin AI

op het speelveld meedoet, is het moeilijker om het onderscheid te maken tussen wat recht uit het hart komt en wat bedacht is, gericht op het grote geld. Zelf heb ik altijd gezocht naar eerlijke muziek, naar liedjes waaraan je kon horen dat ze met liefde waren gemaakt.

Radio, het medium, en eerst en vooral muziekradio, heeft me van kinds af aan gefascineerd. Ik was acht jaar en toen wist ik het al: ik wil radio maken. Zeker toen ik in Amsterdam ging studeren en Radio Veronica ontdekte, en met name Lex Harding. Tachtig wordt hij dit jaar. Hij draaide in zijn programma *Pearls Before Swine*, waarvan ik de muziek omarmde, in die tijd alternatieve popmuziek genoemd. Dankzij hem maakte ik kennis met Pink Floyd, Soft Machine, Crosby, Stills & Nash, het trio dat later werd uitgebreid met de man van wie ik iedere dag wel een nummer draaide: Neil Young. Aan Veronica en Lex Harding ben ik beslist schatplichtig.

Om die reden kies ik voor deze dag ‘Veronica’, gezongen door de Vlaamse band Fixkes. Afkomstig van hun album *Danny & Danny*. U kent ze misschien niet, maar in Vlaanderen hebben ze zich onsterfelijk gezongen met ‘Kvraagetaan’ (2006). Op dit recente album zingen ze liedjes die door anderen beroemd zijn gemaakt. Wat echt ontroerend is, is dat ze ‘Ik Zou Je Het Liefste In Een Doosje Willen Doen’ (1961) van Donald Jones met een tekst van Annie M.G. Schmidt opnieuw hebben bewerkt. Op de Fixkes-manier in zacht Vlaams. De titel is ingekort tot ‘Doosje’, maar het liedje is nog net zo breekbaar als het origineel. Toch kies ik op deze 2 januari voor ‘Veronica’ dat werd geschreven door Gorki en dat dateert uit 2008. In de Gorki-uitvoering heet het ‘Veronica Komt Naar Je Toe’. De tekstdichter Luc De Vos (1962-2014) speelde overduidelijk met de reclameslogan van de zeezender van toen. Uiteraard heb ik het origineel ook even beluisterd. Goed, maar de uitvoering van Fixkes doet er beslist niet voor onder.

vrijdag 3 januari

Ze hebben hem. De verdachte van de drie moorden in Rotterdam-IJsselmonde. De man heeft, zomaar, willekeurig, drie Rotterdammers neergeschoten. Een zucht van verlichting, zoals dat heet, ging er door deze woonwijk van de havenstad. Goed nieuws om de dag mee te beginnen.

Buiten is het windstil, de lucht belooft de eerste sneeuw van het jaar, het worden hagelbuien.

Zojuist heb ik het voorwoord afgerond voor de poëzie- en liedtekstenbundel *Een landschap voor wie wil* van Bies van Ede. De vraag of ik dat wilde schrijven, had ik niet verwacht, ik kende zijn werk ook niet zo goed. Nadat ik me erin had verdiept zei ik overtuigd ja. Van Ede is in staat op een nuchtere, nooit sentimentele manier te raken aan waar het in het leven om moet gaan: de liefde. Wat vooral tot mijn verbeelding spreekt zijn twee wonderschone regels. Ze staan in het gedicht 'Credo':

*De dag hangt dun over de stad
zoals jouw jurk over de stoel.*

Ik zie de dag, maar ook die jurk. Dat is knap. Die regels bewijzen dat Van Ede beschikt over een groot talent. Ik word door zijn teksten geïnspireerd en dat is toch het mooiste wat je kan overkomen, dat je zelf, daartoe aangezet door een ander, aan de slag gaat en probeert iets te maken dat recht doet aan het werk dat je las.

Met dit dagboek wil ik dat ook. Raken aan wat de moeite waard is. Iedere dag weer.

Ik heb dit jaar ook iets met mezelf afgesproken, noem het een goed voornemen. Ik kwam op het idee toen ik twee weken geleden sprak met de biograaf van Remco Campert, Mirjam van Hengel. Ik werd weer zo gegrepen door alles wat Campert heeft geschreven dat ik besloot dit jaar elke dag iets van hem

te lezen. Dus als u af en toe een dichtregel van hem tegenkomt, of een citaat uit een van zijn boeken of columns, dan weet u hoe dat komt. Een gedicht waarvan ik hoop dat u het net zo mooi vindt als ik staat in *Betere tijden* en maakt deel uit van de kleine cyclus met als titel *Iemand stelt de vraag*.

*Verzet begint niet met grote woorden
maar met kleine daden*

*zoals storm met zacht geritsel in de tuin
of de kat die de kolder in zijn kop krijgt*

*zoals brede rivieren
met een kleine bron
verscholen in het woud*

*zoals een vuurzee
met dezelfde lucifer
die de sigaret aansteekt*

*zoals liefde met een blik
een aanraking iets dat je opvalt in een stem*

*jezelf een vraag stellen
daarmee begint verzet*

en dan die vraag aan een ander stellen.

Alles wat Campert zo van alle tijden maakt, lees ik terug in dit gedicht. Wat hij over verzet opmerkt is feitelijk een levensles. Hoe vaak overkomt het je niet dat iemand iets beweert waarvan je diep in je hart weet dat het niet deugt.

‘Hitler heeft ervoor gezorgd dat de *Autobahnen* werden aangelegd,’ heb ik vele malen moeten aanhoren als ik discussieerde over de Tweede Wereldoorlog. Zo herinner ik me een vriendje van een buurmeisje van mij in Eindhoven dat ka-

tholiek was, tot in het diepst van zijn ziel, die met een stalen gezicht beweerde dat de Joden hun ondergang aan zichzelf te wijten hadden. Immers, zij hadden Jezus vermoord. Ik was sprakeloos. Ik reageerde niet, stelde geen vragen. Had ik wel moeten doen, mij ontbrak de moed.

Ik hoop dat ik nu wel de moed heb om te doen wat Remco Campert me aanraadt in zijn gedicht. Mezelf een vraag te stellen. Om vervolgens die vraag aan een ander te stellen.

Claude zingt 'La Pression'. Daarin geeft hij aan dat hij zich verzet tegen de druk die je kunt voelen als alles tegen lijkt tegen te zitten. Claude, eenentwintig, kwam op negenjarige leeftijd vanuit Congo naar Nederland. Voluit heet hij Claude Kiambe. In 'La Pression' zingt hij dat hij uit de diepte omhoogkomt, zijn lot in eigen handen neemt en de wereld op zijn schouders. Daar is moed voor nodig. Maar het lukt hem.

Deze dag is voor Claude.

zaterdag 4 januari

Vandaag viert mijn jongste zoon Wouter zijn 45e verjaardag. Net als met mijn twee andere zoons heb ik een heel goede band met hem. Hij is creatief en denkt, anders dan ik die in geluid denkt, in beeld. Ook hij is werkzaam in de media. Wat hij kan, televisie maken, heb ik nooit gekund. Ik ben altijd een radioman geweest. Zoals ik al schreef werd ik als kind al door het medium verleid en wist ik dat ik ooit zelf in het kastje zou kruipen.

Een rolmodel in mijn radiocarrière was Willem van Kooten. Tot mijn grote verdriet vernam ik gisteravond dat hij op 83-jarige leeftijd is overleden. Hij was de snelste denker die ik ooit heb ontmoet, met een groot gevoel voor humor.

Vanochtend herdacht ik hem in *De Taalstaat*:

Voor het Mediapark in Hilversum ligt de Joost den Draaijerrotonde.

Een gelukkiger metafoor voor wat Joost den Draaijer allemaal kon valt niet te bedenken.

Joost den Draaijer, Willem van Kooten, die gisteren in Portugal overleed op 83-jarige leeftijd, was rock-'n-roll, hij kon werkelijk alle kanten op.

De zakelijke, de literaire, de muzikale en de talige kant.

Wat hij heeft betekend voor de radiotaal in Nederland is enorm geweest.

Al in de jaren zestig, toen hij dj was bij Radio Veronica, vertelde hij dat hij weigerde met 'mes en vork' te spreken.

De spreektaal op de radio is door Willem van Kooten geïntroduceerd.

Hij moest niets hebben van duurdoenerij, van gewichtigheid.

Maar hij kon meer met de taal.

Met de Top 40 die hij in ons land heeft geïntroduceerd verzon hij er ook een hele serie begrippen bij.

Tot op de dag van vandaag klinken ze niet versleten.

Denk maar aan 'met stip', aan 'gouwe ouwe', aan 'hitwezen'.

De mooiste vondst van hem heb ik altijd de titel gevonden die hij had bedacht voor een NOS-radioprogramma waarmee hij voor Nederland de FM-band ontsloot.

Het programma begon om zes uur 's avonds op het toenmalige Hilversum 3.

Niemand wilde dat uur hebben.

Hij wel.

Hij kon ontwikkelingen op radiogebied voorspellen.

De titel werd Joost Mag Niet Eten.

Uit die ene zin kun je opmaken hoe taalvaardig hij was en tegelijkertijd hoe grappig.

Want om zes uur niet mogen eten... ik moet er nog steeds om lachen.

*Willem van Kooten heeft nu de laatste afslag genomen.
Er staat vast een rockband hem op te wachten.*

Vorig jaar augustus had ik voor het laatst contact met hem. In een artikel in *De Telegraaf* las ik dat hij kampte met gezondheidsproblemen. Dat was ook zo. Maar, Willem was Willem, hij liet er verder niets over los. ‘Dat hoort zo,’ appte hij.

Uiteraard heb ik hem toen alle goeds gewenst. Nu is hij er niet meer, ik kan het me nog nauwelijks voorstellen. Zoveel herinneringen aan hem duiken op. In de jaren zeventig maakte ik deel uit van het NOS-team waarvan hij de kopman was. Hij presenteerde toen dat onvergetelijke programma *Joost Mag Niet Eten*. Soms mocht ik hem vervangen en af en toe presenteerden we samen. Die uitzendingen duiken af en toe op in mijn geheugen, ook omdat ik me herinner hoe leuk ze waren. Wat ik bijvoorbeeld van hem heb geleerd, is dat je speels moet zijn, maar nooit ingewikkeld moet doen.

Iedere radioluisteraar vond Willem van Kooten leuk. Hij zorgde ervoor dat de fijnproever genieten kon, maar ook de luisteraar die wat minder op de details lette. Bij hem in de studio was het altijd feest. Ik zie hem nog zitten, sigaar in zijn mond, pluggers om hem heen. De muziek klonk bij hem altijd beter dan bij welke andere dj dan ook. Voor mij had hij niet hoeven te stoppen. Maar dat moest hij, omdat zijn zakelijke belangen conflicteerden met zijn radiowerk. Ik had het er moeilijk mee, ook omdat de NOS nota bene mij vroeg hem op te volgen. Ik heb mijn best gedaan, maar die bijna achteloze, altijd inventieve manier van presenteren heb ik nooit kunnen evenaren. Ook niet willen evenaren, trouwens. Ik wilde mijn eigen weg gaan.

Gelukkig wordt hij door velen herdacht, dat verdient hij. Op zoek naar een Nederlandstalig lied dat hem recht doet kom ik uit bij ‘Het Komt Allemaal Goed’ van Rick de Leeuw. Het is de titel song van een album dat later deze maand verschijnt. De tekst kent verrassende en inventieve zinnen:

*Het doek is leeg, de afstand groot
op de trap naar de hemel en de goot
maar stap voor stap, tergend traag
ze is zo heerlijk onhandig mooi vandaag*

Willem van Kooten zou dit mooi hebben gevonden. Hij hield van de Nederlandse taal en hij durfde liedjes uit te geven met teksten van Wim T. Schippers, van Drs. P. Ook de literatuur was hem dierbaar. Op zijn aanraden ben ik de boeken van F.B. Hotz gaan lezen, ik heb er nooit spijt van gehad. Het is een groot voorrecht geweest dat ik Willem van Kooten mocht leren kennen.

zondag 5 januari

De wereld is sinds heel lange tijd weer eens wit. Vers gevallen sneeuw, is er iets mooiers? De dennenbomen in de tuin van mijn huis in Laren zien eruit alsof ze zich hebben opgemaakt voor een uitbundig tuinfeest. Sneeuw vind ik trouwens mooier om naar te kijken dan om er doorheen te banjeren als de dooi invalt en er alleen maar grijze prut overblijft waarvan ik dan hoop dat hij snel wegsmelt.

Een en ander leidt ertoe dat ik op zoek ga naar een lied dat het contrast tussen schoonheid en vergankelijkheid verklankt. Ik stuit op 'Net Als De Vorige Keer' van Alex Roeka – ik neem aan dat u hem kent – de troubadour uit Ravenstein die dit jaar tachtig wordt. Hij schrijft door weer en wind geslepen teksten die verhalen van een woest en avontuurlijk leven. Vaak gaan ze over de liefde tussen man en vrouw, een liefde waar het leven zich tussen wringt. De partners willen wel, ze kunnen ook wel, maar er zijn krachten die sterker zijn dan wat ze samen hebben. Zoals het verlangen naar verre oorden, naar zeilen over wereldzeeën. In dit lied zingt Roeka:

*Mijn koffer staat al klaar
Nog van de vorige keer
Maar ik zal niet gaan*

Ineens

*Ik zal je eerst nog wakker maken
Om te zeggen dat ik ga
Dan kussen we en huilen we
Tot ik mezelf tegensta
En blijf ik waarschijnlijk weer
Net als de vorige keer*

Het is zo'n lied waarbij je je kunt voorstellen wat er gebeurd is. Ruzie, zo heftig dat de man zegt dat hij opstapt. Maar dan kussen ze, dan huilen ze en blijft hij toch, net als de vorige keer.

Ik denk terug aan mijn eigen huwelijk en realiseer me dat ook ik dit, zij het minder intens, weleens heb meegemaakt. Dat kan ook bijna niet anders als je lang bij elkaar bent. Het zijn niet alleen de verschillende karakters die de verhoudingen bepalen, ook zijn er invloeden van buitenaf. Familie, vrienden, werk. Dat alles bijeen vormt de mens. Als het lijkt alsof je in een sneeuwstorm terecht bent gekomen, komt het erop aan de juiste beslissingen te nemen. Dat dat moeilijk is, misschien wel onmogelijk, daarnaar verwijst dit lied van Alex Roeka. Diep in zijn hart wil hij eigenlijk weg, hij kan het niet. Het is niet alleen de liefde die hem tegenhoudt, ook het besef dat hij dat niet kan verantwoorden tegenover zichzelf telt mee.

maandag 6 januari

Gisteravond hoorde ik, terwijl ik terugreed van een feestje, op Radio 2 *De Verrukkelijke 15*. Ik wist niet eens dat dit be-

roemde programma uit de jaren tachtig weer in de programmering was opgenomen. Het werd gepresenteerd door Leo Blokhuis – hij wordt dit jaar 64 – die in de uurtjes die volgden met hoorbaar plezier vooral nieuwe popmuziek presenteerde. Leo toont zich niet alleen een kenner, maar ook een man die oprecht houdt van de muziek die hij laat horen. Ik vond het een verademing. Zo speelde hij de Beatlesong ‘She’s Leaving Home’ in een uitvoering van de Nederlandse zanger Euson. Dat Euson dit ooit had opgenomen was mij volkomen onbekend.

Leo maakt radio met een hart. Hij bepaalt zelf wat hij in zijn programma op wil nemen. En zo hoort het ook, stelde ik tevreden vast, beseffend naar welk programma ik voortaan op zondagavond zou luisteren.

Vanavond zag ik op tv een film die me raakte. Hij heet *Singel 39*. Uit 2019. Ik kende hem niet. Met hoofdrollen voor Lies Visschedijk, Waldemar Toornstra en Eva van de Wijdeven. Het is het verhaal van een vrouw die hartchirurg is, net als haar vader. Ze heeft geen vaste relatie. Niet dat ze daaronder lijdt, maar ze voelt wel de biologische klok tikken. Ze wordt verliefd op een man die homoseksueel is, maar die toch heel veel van haar is gaan houden. Ze besluiten samen een kind te krijgen. Het voert te ver om al te diep in te gaan op alle verhaallijnen, maar ik vond het mooi. Ontroerend ook. Zeker toen de vader van de hoofdpersoon – een rol van Gerard Cox – dood neerviel op een zomers terras. De onmacht. Het grote verdriet. Ik moest ervan huilen. Wat ik al heel gauw doe, hoor. Een situatie waarin ik mezelf kan verplaatsen raakt me snel. Maar meer nog een kus of omhelzing.

Griep. Ik was er al bang voor en slik me gek aan paracetamol, maar dat gaat me niet helpen. Ik besluit om maar even gauw wat boodschappen te gaan doen om zodoende voorbereid te zijn op een paar dagen in bed, of in ieder geval om aan huis gebonden te zijn. Als ik ergens een hekel aan heb is het dat wel. Maar veel keus heb ik niet, en dat terwijl ik juist zoveel wilde doen.